

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD:

L. ELEBAERS. — Wijzigingen aan de zeepolis van Antwerpen.

RECHTSPRAAK.

Burg. Rechth. Antwerpen. — 4° Kamer - 30 Oct. 1931. Art. 150 W.B. Rpl. - Verval na 6 maand niet toepasselijk op vonnissen van de buitengewone jurisdictie.

NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.

Arrond. Rb. Arnhem. — 15 Oct. 1931. — *Nederlandsch-Belgisch Verdrag - Art. 6 - Verknoctheid - Aanhangig zijn.*

FISCALE KRONIEK. — Bevoegdheidsvoorschriften in zake betwistingen betreffende aanslagen in de rechtstreeksche belastingen door Mr F. Daeseleire.

WETGEVING. — K. B. van 31 Oct. 1931. — Nederlandsche tekst der wetten op de rechterlijke inrichting.

Nederlandsche Advocaten-Vereeniging. — Rede van Mr J. H. Telders.

NECROLOGIE.

MEDEDEELINGEN.

BALIELEVEN.

Wijzigingen aan de Zeepolis van Antwerpen van 1 Juli 1859, aangevuld door de bepalingen genaamd : "Bepalingen 1900 en de Conventionele Bepalingen"

De wijzigingen voorgedragen door eene commissie bestaande uit verzekeraars en makelaars in zeeverzekeringen werden goedgekeurd door de Verzekeringafdeeling der Handelskamer in dato 30 Maart 1931 en door het Centraal Comité van de Han-

delskamer in dato 28 Mei 1931. De gewijzigde zeepolis werd neergelegd ter griffie van de Rechtbank van Koophandel van Antwerpen. De nieuwe tekst zal hoogst waarschijnlijk verplichtend worden van af 1 Januari 1932.

BEPALINGEN 1900 — ARTIKEL 10	
OUDE TEKST	NIEUWE TEKST
Sont franchises d'avarie particulière, les marchandises désignées comme telles au tableau mentionné à l'art. 8, à moins d'exception formelle stipulée dans la présente police. Toutefois, dans les cas de naufrage, d'incendie, d'échouement, d'abordage ou de déchargement avec secours étranger à la suite de relâche forcée, l'avarie particulière est remboursée dès que le dommage matériel éprouvé par la marchandise s'élève à TROIS pour cent, déduction faite, pour les vins et les autres liquides, du coulage ordinaire non à charge des assureurs et dont la fixation sera au besoin déterminée par des experts. Sont également franchises d'avaries particulières les marchandises sujettes à la rouille ou à l'oxydation. Néanmoins, à l'égard de ces dernières, la perte provenant d'une diminution de quantité est remboursée dès qu'elle s'élève à TROIS POUR CENT.	Sont franchises d'avarie particulière, les marchandises désignées comme telles au tableau mentionné à l'art. 8, à moins d'exception formelle stipulée dans la présente police. Toutefois, dans les cas de naufrage, d'incendie, d'échouement, d'abordage ou de déchargement à la suite de relâche forcée, l'avarie particulière est remboursée intégralement, sans franchise. Il sera, dans le règlement des avaries particulières, fait déduction du coulage ordinaire non à charge des assureurs. Les marchandises sujettes au bris, à la casse ou au coulage, ne pourront faire l'objet d'un délaissement pour perte ou détérioration des trois quarts de la valeur que dans les cas prévus au présent article.

De « hulp van derden » welke tot hiertoe vereischt was om den verzekerde recht te geven op schadevergoeding in geval van ontlading genoodzaakt door gedwongen inloopen eener noodhaven is afgeschaft. De bijzondere averij wordt bijgevolg vergoed indien zij het gevolg is van ontlading genoodzaakt door gedwongen onderbreking der reis. De ontlading moet niet meer geschieden met de hulp van derden.

Wordt insgelijks afgeschaft de voorziene verzekeringsvrijdom van drie pro cent. De Handelsvrijdom wordt nochtans behouden en bij de berekening van de aan verzekerde toekomende schade zal rekenschap gehouden worden met de gewone handelsvrijdom, dit wil zeggen dat de normale lekkage zal worden afgetrokken van het bedrag der geleden schade.

De derde paragraaf van art. 10 bedraagt eene hoogst belangrijke wijziging.

Tot nu toe was de rechtspraak zeer verdeeld nopens de vraag of in geval van verlies van meer dan de drie vierde, de

verzekerde, verzekerd volgens de bepalingen van art. 10, door dit feit alleen recht had op overlating van goederen, ofwel of hij slechts recht had op overlating en bijgevolg op schadevergoeding ingeval het verlies van meer dan de 3/4 van de waarde der goederen gepaard ging met eene der ongevallen uitdrukkelijk voorzien in artikel 10.

Thans bestaat het recht tot overlating van goederen zoohaast het verlies der goederen meer dan 3/4 der waarde bedraagt. De avarij moet natuurlijk steeds te wijten zijn aan een verzekerd risico maar een der 5 ongevallen voorzien door art. 10 is niet meer vereischt.

Die regel is nochtans niet toepasselijk voor de goederen die door hunne natuur onderworpen zijn aan braak of lekkage. Het recht tot overlating bestaat slechts voor die goederen wanneer het verlies der waarde meer dan 3/4 bedraagt en wanneer een der 5 ongevallen in art. 10 voorzien is voorgekomen.

BEPALINGEN 1900 — Littera e)	
OUDE TEKST	NIEUWE TEKST
Pour les risques de terre compris dans l'assurance, les assureurs prennent à leur charge pendant le trajet par chemin de fer et par terre, et pendant le séjour à terre dans les stations et autres lieux, tous dommages et pertes, quelque minimes qu'ils soient, causés par incendie, inondation, débordement de rivières, trombe, avalanche,	Pour les risques de terre compris dans l'assurance, les assureurs prennent à leur charge pendant le trajet par chemin de fer et par terre, et pendant le séjour à terre dans les stations et autres lieux, tous dommages et pertes, quelque minimes qu'ils soient, causés par incendie, inondation, débordement de rivières, trombe, avalanche,

107

ou chute de neige, fonte ou débâcle de glaces, éboulement de montagnes, affaissement de routes, écroulements de ponts, bâtiments, rails, tunnels ou autres travaux de chemin de fer, collision entre convois, explosion de chaudières à vapeur, déraillement, chavirement ou bris des wagons ou voitures, ruptures de chaînes d'attache des wagons de chemin de fer, chute des marchandises dans l'eau ou dans les précipices, et autres accidents attachés au transport par chemin de fer et par terre.

Door de bepalingen 1900 heeft de Zeepolis van Antwerpen die zich eerst beperkte tot de verzekering van het vervoer ter zee en van binnenlandsche wateren, zich uitgebreid.

Sinds het jaar 1900, behelst zij tevens de verzekering van het vervoer te lande.

Voor de schade berokkend aan goederen tijdens het vervoer ter zee wordt algemeen aangenomen dat alle schade veroorzaakt door ongevallen gebeurende op zee gedekt is door de zeepolis van Antwerpen en ten laste valt der verzekeraars (zie art. 1 « is gedekt alle zeegevaar »).

Zoo wordt ten laste gelegd der verzekeraars de schade veroorzaakt door regen of sneeuw tijdens de zeereis.

Hetzelfde principe geldt niet voor het vervoer te lande. Hier moet werkelijk volgens de bepalingen van littera «e» der bepalingen 1900 de schade te wijten zijn aan een der ongevallen voorzien in littera «e»; de schade moet toe te schrijven zijn aan een « vervoerongeval ».

De schade berokkend tijdens het vervoer te lande is niet gedekt door het feit dat zooals in de zeeverzekering het ongeval dat de schade berokkende gebeurde tijdens de reis te lande.

CONVENTIONNELE BEPALINGEN 3. DEKLADING

OUDE TEKST
Les marchandises chargées sur le pont sont couvertes par la présente police; le remboursement de la perte quelque minime qu'elle soit, provenant de jet, feu, enlèvement par les lames et bris à la suite de désarrimage, sera à la charge des assureurs. Si pareil chargement a eu lieu par le navire de mer du consentement des chargeurs, il sera dû double prime et les assureurs seront affranchis de toute avarie particulière matérielle occasionnée par l'humidité, comme conséquence de ce mode de chargement.

Daar het risico eener deklading veel grooter is dan het risico eener luiklading is het van zelf sprekend dat de verzekering eener deklading minder uitgebreid zal zijn dan de verzekering eener luiklading.

De Nieuwe tekst zegt het klaar en duidelijk. De goederen op dek geladen zijn in principie niet verzekerd tegen bijzondere avarij en het recht tot overlating uit hoofde van verlies van meer dan de 3/4 der waarde wordt den verzekerde ontzegd. De bijzondere avarij wordt uitzonderlijk vergoed in geval de schade, verlies of avarij veroorzaakt wordt door schipbreuk,

108

ou chute de neige, fonte ou débâcle de glaces, éboulements de montagnes, affaissement de routes, écroulements de ponts, bâtiments, rails, tunnels ou autres travaux de chemin de fer, collision entre convois, explosion de chaudières à vapeur, déraillement, chavirement ou bris des wagons ou voitures, ruptures de chaînes d'attache des wagons de chemin de fer, chute des marchandises dans l'eau ou dans les précipices et autres accidents attachés au transport par chemin de fer et par terre.

Les dommages causés par les intempéries, et notamment par la pluie et la neige, sont à la charge des assureurs s'ils sont la conséquence d'un accident couvert par la présente police.

Regen of sneeuw die de goederen beschadigen tijdens het vervoer te lande is geen vervoerongeval, en zulke schade gedekt in geval van zeereis, is niet gedekt in geval van landvervoer.

De wijziging aangebracht aan littera «e» heeft het principe geenszins verandert maar zij bepaalt klaar en duidelijk, hetgeen tot nog toe dikwijls aanleiding gaf tot discussie, dat de schade berokkend door weergesteltenis en namentlijk door regen of sneeuw gedekt is door de verzekering, zoo de schade berokkend door weergesteltenis tevens het gevolg is van een der in littera «e» voorziene ongevallen.

Een voorbeeld zal de zaak duidelijk maken: Er gebeurt eene botsing tusschen twee spoorwagens. Het dek van een der spoorwagens wordt door de botsing afgerukt. De goederen blijven ongedeerd. Een sneeuwstorm komt op en door de sneeuwstorm worden de onbeschutte goederen van den wagen beschadigd. Deze schade is gedekt omdat zij toe te schrijven is aan weergesteltenis, gepaard met « vervoerongeval ». Er moet dus geen rechtstreeks verband van oorzaak tot gevolg bestaan tusschen de schade en het vervoerongeval.

NIEUWE TEKST
Les marchandises lorsqu'elles sont chargées sur le pont du navire de mer sont assurées par la présente police franchises d'avarie particulière et de délaissement pour perte ou détérioration s'élevant aux trois quarts de la valeur, sauf si l'avarie, la perte ou la détérioration provient de naufrage, échouement, jet, feu, enlèvement par les lames ou bris à la suite de désarrimage. Dans ces cas, les pertes sont remboursables quelque minimes qu'elles soient et le droit au délaissement reste maintenu. Toutefois, si pareil chargement a eu lieu sans le consentement des chargeurs, les marchandises restent en outre couvertes aux conditions prévues par la police pour le chargement dans la cale.

stranding, zeeworp, brand, zeeworp door golfslag of braak ten gevolge van verstouwing. In die gevallen ook behoudt de verzekerde het recht tot overlating uit hoofde van verlies van meer dan de 3/4 der waarde.

De deklading wordt volledig verzekerd juist zooals eene luiklading indien het laden op het dek geschiedde zonder de toelating van den lader.

De verplichting der dubbele premie wordt afgeschaft en de deklading premie zal voorafgaandelijk door de partijen worden vastgesteld.

Louis ELEBAERS.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4° KAMER — 30 OCTOBER 1931

Voorzitter: De Heer Anthonis
Pleiters: Mters Lambreghts t/ Vandeputte

I. — BURGERLIJKE RECHTBANK — VOLLEDIGE JURIDICTIE — UITVOERING VONNISSEN DER BUITENGEWONE JURIDICTIE.

II. — Art. 156 W.B. Rpl. — TOEPASSING OP VONNISSEN BUITENGEWONE JURIDICTIES — BETWISTING IN ALLEENSTAAND DEBAT — BEVOEGDHEID DER BURGERLIJKE RECHTBANK.

III. — Art. 156 W.B. Rpl. — BEROEP HUIS-HURGESCHILLEN NIET VAN TOEPASSING.

IV. — Art. 156 W.B. Rpl. — BURGERLIJKE EN KOOPHANDELSRECHTBANKEN TOEPASSING UITSLUITELIJK OP VERSTEEK VONNIS TEGEN VERWEERDER.

V. — BEROEP — VERVALLEN VERKLARING VAN BEROEP DOOR VERSTEEK VONNIS, BEVESTIGING VAN VONNIS A QUO.

I. — Sinds de wet van 25 Maart 1876 bezit waar de rechtbank van eersten aanleg niet meer de volledige juridictie, nochtans ingevolge art. 8 des zelfde wet blijft ze de gewone rechtbank en is ze bevoegd om alle zaken te kennen welk niet op uitdrukkelijke wijze aan bijzondere juridicties zijn voorbehouden; de gewone rechtbank ingevolge imperium waarmede ze bekleed is, in tegenstelling met de buitengewone rechtbanken, oordeelt over de uitvoering hunner vonnissen en de bijbetwistingen die zich daaromtrent kunnen voordoen.

II. — Indien men aannemen mag dat de buitengewone juridicties bevoegd zijn over de verval van art. 156 Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging te oordeelen, wanneer deze hun incidenteel is onderworpen, ter gelegenheid van een verzet, daar dan de bevoegdheid wordt uitgebreid tot al de betwistingen voortspruitende uit de gevolgde rechtspleging, kan men nochtans niet aarzelen de bevoegdheid der gewone rechtbank te erkennen wanneer de verval van art 156 wordt opgeworpen in een alleenstaand debat, ter gelegenheid van een vonnis uitgaande van een buitengewone rechtbank.

III. — Een vonnis bij verstek bij gebrek aan verschijning uitgaande van de buitengewone juridictie in beroep voor huishuurzaken vervalt niet bij gebrek aan uitvoering binnen de zes maanden.

IV. — Wanneer art. 157 W.B. Rpl. spreekt van vonnis bij verstek dat niet is uitgevoerd binst de zes maanden, uitgesproken tegen een partij die geen pleitbezorger heeft aangesteld, dus niet verschenen is, kan dit maar alleen van toepassing zijn op het verstek der verweerende partij; ook voor de Handelsrechtbank is de korte verjaring maar alleen van toepassing op de vonnissen bij verstek tegen verweerder geveld.

V. — Een beroeper bij verstek van zijn beroep vervallen verklaard kan de bevestiging van het vonnis a quo niet ontgaan, zelfs wanneer de grond der zaak aan den rechter in beroep niet is onderworpen geworden ingevolge de veronderstelling dat er door den eersten rechter goed is gevonnisd tot het tegenovergestelde is bewezen; de beroeper bekend dit zoolang hij geen gebruik maakt van artikel 158 en 162 van het wetboek der burgerlijke rechtspleging om het vonnis bij verstek aan te tasten.

Loosen t/ Velghe en Vermeulen

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de inleidende dagvaarding van 11 Maart 1931;

Aangezien aanlegger bij zijne beteekeende en behoorlijk geboekte besluiten van 5 Oktober 1931 vraagt de spelling van zijn naam te verbeteren, daar deze in de dagvaarding bij missing is geschreven als Loonen, alswaanneer zijn naam Loosen moet geschreven worden;

Aangezien de vraag strekt tot de nietig verklaring van het uitvoering beslag gelegd op de meubelen van aanlegger op 23 Februari 1931, door het ambt van deurwaarder Vermeulen met veroordeeling tot 25.000 frank schadevergoeding;

Aangezien aanlegger zich steunt op het feit dat bewust beslag van 23 Februari 1931 gelegd is geweest krachtens een vonnis bij verstek verleend op 2 April 1928 door de rechter zetelende in beroep voor huishuurzaken; dat dit vonnis vervallen was ingevolge artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging, daar het niet binnen de zes maanden was uitgevoerd geweest;

Bevoegdheid:

Aangezien verweerders besluiten tot de onbevoegdheid der rechtbank, vermits wat aanlegger beoogt niets anders als te doen vaststellen dat het vonnis bij verstek tusschen partijen geveld op 2 April 1928, vervallen is; dat de beslissing te weten of artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging toepasselijk is, alleen valt in de bevoegdheid der rechtbank van welke het bestreden vonnis uitgaat, in zake, de rechter zetelende in beroep voor huishuurzaken;

Aangezien verweerders zich vergissen wanneer ze beweren dat aanlegger bij zij-

ne dagvaarding alleen beoogt te doen vaststellen dat het bewuste vonnis vervallen is; dat het aan de rechtbank onderworpen geschil gaat over de nietig verklaring van een uitvoering beslag ingevolge tegensprekelijk vonnis van den Vrederechter, bevestigd door vonnis bij verstek in beroep;

Aangezien wel is waar sinds de wet van 25 Maart 1876 de rechtbank van eersten aanleg de volledige juridictie niet meer bezit; dat ze nochtans ingevolge artikel 8 der zelfde wet de gewone rechtbank blijft en bevoegd is om alle zaken te kennen welke niet op uitdrukkelijke wijze aan bijzondere juridicties zijn voorbehouden; dat de gewone rechtbank ingevolge het imperium waarmede ze bekleed is, in tegenstelling met de buitengewone rechtbanken, oordeelt over de uitvoering hunner vonnissen en bijbetwistingen die zich daaromtrent kunnen voordoen;

Aangezien indien men aannemen mag dat de buitengewone juridicties zouden bevoegd zijn over de verval van artikel 156 Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging, te oordeelen wanneer deze hun incidenteel is onderworpen, ter gelegenheid van een verzet, daar dan de bevoegdheid wordt uitgebreid tot al de betwistingen voortspruitende uit de gevolgde rechtspleging, men nochtans niet aarzelen kan de bevoegdheid der gewone rechtbank te erkennen, wanneer de verval van artikel 156 wordt opgeworpen in een alleenstaand debat, ter gelegenheid der uitvoering van een vonnis uitgaande van eene buitengewone rechtbank, (Appel Bruxelles, 30 décembre 1867, Pas. 1868/11/96); dat dus de rechtbank bevoegd is om over de betwisting te kennen;

Ten gronde:

Aangezien verweerders ten gronde gelden doen dat artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging niet van toepassing is daar de huishuurwet eene buitengewone wet uitmaakt waarvoor ook eene gansch bijzondere proceduur is voorzien; dat het ambt van den pleitbezorger niet verplichtend is in graad van beroep en de wet geenszins vermeldt dat een maatregel zooals deze van artikel 156 toepasselijk is; dat men dit artikel niet analogisch mag taepassen vermits het zelf een uitzonderingsmaatregel uitmaakt waarbij eene verkorte verjaring wordt ingesteld; dat bijgevolg een vonnis bij gebrek aan verschijning uitgaande van de buitengewone juridictie in beroep voor huishuurzaken niet vervalt bij gebrek aan uitvoering binnen de zes maanden; dat bovendien artikel 156 slechts de bescherming der verstekmakende verweerdene partij beoogt en zijn voordeel niet kan ingeroepen worden door een verstekmakend beroeper welke in beroep als aanlegger optreedt; dat eindelijk het betwiste vonnis het beroep vervallen verklaart bij gebrek aan besluiten en dus in alle geval maar verjaart na 30 jaar;

Aangezien hieromtrent de opwerpingen van aanlegger geen stand houden wanneer hij beweert dat artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging juist het geval voorziet waarin geen pleitbezorger is aangesteld geweest en het artikel ook op buitengewone juridictie waar het ambt van pleitbezorger niet bestaat moet toegepast worden vermits het van toepassing is op de vonnissen der Handelsrechtbanken, dat bovendien de bescherming van artikel 156 voor beide partijen bestaat daar men veronderstelt dat de partij die meer dan zes maanden wacht met de uitvoering van een vonnis bewijst weinig belang te stellen in de geveld beslissing; dat het eindelijk blijkt uit de bewoording van het vonnis zelf dat de zaak werd opgeroepen ter zitting van 2 April 1928, beroeper noch iemand voor hem is verschenen en er dus alleen spraak kan zijn van een verstek bij niet verschijning welke niet na 30 jaar maar na zes maanden vervalt bij gebrek aan uitvoering;

Aangezien inderdaad artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging juist het geval voorziet waar geen pleitbezorger is aangesteld geweest, maar dat het optreden van den officieelen mandataris verplichtend is, waar dus de aanstelling van pleitbezorger synoniem is van verschijning en er dus geene verschijning mogelijk is zonder aanstelling, toestand welke gansch verschillig is als deze voorzien door de wet voor huishuurgeschillen in graad van beroep;

Aangezien verder de toepassing van artikel 156 niet analogisch mag uitgebreid worden op de huishuurwet omdat hetzelfde artikel van toepassing is op de vonnissen der handelsrechtbanken, integendeel, vermits juist de wetgever om artikels 156,

158, 159 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging uit te breiden aan de vonnissen bij verstek der Handelsrechtbanken, het speciaal artikel 643 in het Wetboek van Koophandel heeft neergeschreven, alzoo duidelijk te kennen gevende dat zonder die verzending de korte verjaring van artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging niet kon ingeroepen worden voor de vonnissen der Handelsrechtbanken;

Aangezien eindelijk de bescherming van artikel 156 niet voor beide partijen bestaat;

Aangezien inderdaad voor de Burgerlijke Rechtbank, den aanlegger, noodzakelijkwijze, met te dagvaarden, pleitbezorger heeft aangesteld op straf van nietigheid, ingevolge artikel 61 van het Burgerlijk Rechtspleging Wetboek; aanlegger heeft dus zijn wettelijke mandataris, hij verschijnt in de geest van de wet; indien later zijn aangestelde pleitbezorger niet besluit, kan er ten zijnen laste niet uitgesproken worden als verstek bij gebrek aan besluiten; dat daaruit noodzakelijkwijze volgt wanneer artikel 156 spreekt van vonnis bij verstek dat niet is uitgevoerd binst de zes maanden, uitgesproken tegen een partij die geen pleitbezorger heeft aangesteld, dus niet verschenen is, dit maar alleen van toepassing zijn kan op het verstek der verweerende partij; (Treilhard, Exposé des Motifs, art. 156 § 6, 7 en 8);

Aangezien wanneer de wetgever artikel 156 in de rechtspleging der Handelsrechtbanken ingebracht heeft, deze uibreiding geschiedde in den zin en met de juridische draagkracht van het bewuste artikel, dat zoodus ook voor die bijzondere juridictie de korte jering maar alleen kan van toepassing zijn op de vonnissen bij verstek tegen verweerders geveld;

Aangezien wel is waar de dagvaarding van aanlegger hier geene aanstelling van pleitbezorger behelst en zelfs ook niet noodzakelijk eene aanstelling van bijzondere mandataris moet inhouden vermits voor de Handelsrechtbank zoowel als voor de buitengewone juridictie in beroep voor huishuurzaken die ons bezig houdt, aanlegger niemand noodig heeft en in persoon mag verschijnen, maar dat men aannemen moet dat eene partij die als aanlegger opdaagt en dagvaarding beteekent zonder eenig speciaal mandataris op te geven, hierdoor te kennen geeft dat ze zelf in persoon optreedt. In feite dus is aanlegger in het geding vertegenwoordigd vermits hij zelf het geding inspanst en zijne tegenwoordigheid bevestigt, in rechte is hij wettelijk vertegenwoordigd vermits de wet hem niet verplicht bij mandataris te handelen. Indien aanlegger in die omstandigheden de vraag in zijne dagvaarding vooruit gezet, niet verdedigen komt kan hij nochtans niet beschouwd worden als afwezig in de zaak, daar hij heeft te kennen gegeven zich zelve te vertegenwoordigen; vandaar de gevolgtrekking dat men niet in de hypothese is, voorzien bij artikel 156 en dit artikel niet van toepassing komen kan op een vonnis bij verstek verleend tegen, of ingeroepen worden door den verstekmakende aanlegger;

Aangezien het alzo voortvloeit, zoowel uit den tekst van het artikel als uit de voorbereidende beweegredenen dat zijne bepalingen een uitzonderlijke en buitensporige inbreuk op het gewoon recht daartstellen alleen voorzien ter verdediging van de verweerende partij welke de wetgever heeft willen beschermen tegen misbruiken, waaraan zij en niet den aanlegger blootgesteld kan zijn; (Cass. Fr. 2 Oogst 1887, Dalloz, 1888, bl. 17. I.);

Aangezien ingevolge artikel 470 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging de bepalingen op het verval der vonnissen bij verstek toepasselijk zijn op de vonnissen of arresten in graad van beroep verleend;

Aangezien het dus met rechte en rede is dat het bewuste vonnis in zijne bewoordingen vaststelt dat de zaak werd opgeroepen ter zitting van 2 April 1928, dat beroeper, noch iemand voor hem is verschenen, in zijn dispositief verstek verleent bij gebrek aan besluiten en beroeper van zijn beroep vervallen verklaart;

Aangezien bij analogische toepassing van artikel 469 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging beroeper welke bij verstek van zijn beroep vervallen is verklaart die bevestiging van het vonnis a quo niet kan ontwijken; dat deze bevestiging wel is waar beslissend is allen dan wanneer verweerder de grond der zaak aan de rechter in beroep heeft onderworpen, maar dat ze zelfs in het tegenovergestelde geval blijft bestaan en kracht van gewijsde heeft ingevolge de veronderstelling dat er door de eerste rechter goed is gevonnisd tot het tegenovergestelde is bewezen,

en dat beroeper dit bekend zoolang hij geen gebruik maakt van artikels 158 en 162 van het Wetboek van Brugerlijke Rechtspleging om het vonnis bij verstek aan te tasten; (Cass. 17 Januari 1846, Pas. 1846, 330);

Aangezien aanlegger niet aanhaalt dat er eenig verzet tegen bewust vonnis zou ingeleid geweest zijn dat zodoende verweerders geldig tot de uitvoering hebben kunnen overgaan;

Om deze Redenen:

De Rechtbank, alle andere besluiten verwerpende, gehoord den Heer Maenhout, Substituut van den Prokureur des Konings in zijn advies in openbare zitting gegeven; verklaart zich bevoegd; en recht doende:

Geeft akte aan aanlegger dat hij als naam draagt Frans Loosen;

Wijst aanlegger van zijnen eisch af en veroordeelt hem tot de kosten;

Nederlandse Rechtspraak

ARROND.-RECHTBANK TE ARNHEM

Zitting van 15 October 1931

Voorzitter: Jhr. mr. A. D. H. Quintus
Rechters: Mrs J. H. Smits en Jhr. F. J. M. van Nispen tot Sevenaer

Art. 6 NEDERLANDSCH-BELGISCH VERDRAG VAN 28 MAART 1925 — VERKNOCHTHEID — AANHANGIG ZIJN.

Vordering van gedaagde, gedagvaard tot betaling, tot verwijzing der zaak naar de Handelsrechtbank te Antwerpen, waarvoor zij ageert tot ontbinding derzelfde koopovereenkomst wegens wanpraestatie.

Onder «oorzaak» is in bovengenoemd verdragsartikel te verstaan het gemeenschappelijke rechtsfeit, waarop beide geschillen steunen (in casu: de koopovereenkomst); onder «voorzwerp»: het petitum.

Nu de beslissing in het eene proces noodzakelijk van invloed moet zijn op die in het andere, en de geschillen uit dezelfde oorzaak voortspruiten, is hier verknochtheid in den zin van het artikel.

De cumulatie van twee afzonderlijke vorderingen tot één rechtsvordering heeft ten gevolge dat de verwijzing, welke ter zake van een gedeelte kan worden gevorderd, voor de heele rechtsvordering geldt.

Al was, ten tijde van het verzoek tot verwijzing, te Antwerpen reeds bij verstek vonnis gewezen, moet het geding geacht worden aanhangig te zijn gebleven nu de gedaagde tegen dat vonnis in verzet is gekomen.

Het verzoek moet echter worden afgewezen nu uit ingewonnen ambtsberichten is gebleken dat de vordering te Antwerpen reeds niet-ontvankeijk was verklaard en de zaak aldaar dus niet meer aanhangig was.

Compensatie der proceskosten.

J. G. H. Burgers, eigenaar van een dierenpark en koopman, te Arnhem, eischer,
proc. Jhr. Mr. L. von Bönninghausen tot Herinckhave,
tegen

de N. V. Société Royale de Zoologie,
te Antwerpen, gedaagde,
proc. Jhr. Mr. H. C. M. van Nispen tot Pannerden

De Rechtbank enz...

Ten aanzien van het recht;

Overwegende, dat gedaagde incidenteel op grond van art. 6 van het Nederlandsch-Belgisch Verdrag van 28 Maart 1925 de verwijzing vraagt der onderhavige procedure naar de Handelsrechtbank te Antwerpen, waarvoor zij ageert tot ontbinding wegens wanpraestatie van de koopovereenkomst ter zake waarvan eischer hier van haar betaling vordert, welke verwijzing door eischer wordt bestreden op grond dat:

er 1° geen verknochtheid in den zin van art. 6 van het Verdrag zou aanwezig zijn; 2° de zaak in Antwerpen niet aanhangig is in den zin van gemeld artikel;

Ad Ium:

O. dat men op grond van de mededeling in de Memorie van Toelichting ad. art. 6, dat de verdragsregel de verwijzing, bedoeld art. 158 Rv., uitbreidt van den Nederlandschen tot den Belgischen Rechter, geneigd zou zijn om te verwachten, dat deze verwijzing moet plaats vinden in alle gevallen, waarin verknochtheid pleegt te worden aangenomen omdat de beslissing in de eene zaak van noodzakelijken invloed is op die in de andere, ware het niet dat art. 6 deze verknochtheid uitdrukkelijk beperkt tot het geval dat of wel beide geschillen uit dezelfde oorzaak voortspruiten of wel op hetzelfde voorwerp betrekking hebben.

O. dat waar noch in het verdrag zelf, noch in het begeleidend rapport, noch bij de behandeling van het wetsontwerp tot goedkeuring van het verdrag in de Staten-Generaal, de beteekenis dezer beperking op andere wijze is vastgelegd, moet worden aangenomen, dat zij dezelfde is als in

art. 4 van het Fransch-Belgisch competentie-verdrag van 8 Juli 1899 waaruit art. 6 vrijwel letterlijk is overgenomen.

O. nu dat de Paepe, die als Belgisch gevlmachtigde aan de totstandkoming van dit verdrag heeft meegewerkt, omtrent de verknochtheid opmerkt (Comp. Civ. étr. 1902, II blz. 3:) « La connexité des demandes dérive soit de l'unité de leur cause, soit de l'unité de leur objet.

» Les demandes sont connexes quand, sans être formées pour le même objet, elles dérivent de la même cause, c.-à-d. du même contrat ou du même fait.

» Elles sont encore connexes quand elles ont le même objet quoiqu'elles ne dérivent pas de la même cause ».

O. dat derhalve mag worden aangenomen, dat deze opvatting en in art. 4 van het Fransch-Belgisch Verdrag en in art. 6 van het Nederlandsch-Belgisch Verdrag tot uitdrukking is gekomen, zoodat in casu de cause of oorzaak der beide geschillen is het gemeenschappelijke rechtsfeit, waarop beide geschillen steunen, te weten de koopovereenkomst, waarbij de Argusfazanten werden gekocht, en op grond waarvan in Arnhem betaling, in Antwerpen ontbinding wegens wanprestatie wordt gevorderd.

O. dat waar een beslissing in het eene proces noodwendig van invloed op die in het andere moet zijn, beide geschillen verknocht zijn en waar zij uit dezelfde oorzaak voortspruiten ook als verknocht kunnen worden beschouwd in den zin van art. 6 van het verdrag.

O. dat het derhalve onverschillig is dat beide niet op hetzelfde voorwerp betrekking hebben, dat het objet de la contestation (waaronder hetzelfde wordt verstaan als de objet de la demande in art. 1 en 61 van de Fransche en Belgische Code de Procedure, derhalve het petitum) verschillend is.

O. dat partij Burgers verwijzing niet mogelijk acht omdat daardoor de vordering tot betaling der witte fazanten, waarover in de Antwerpsche procedure niet wordt gesproken, eveneens zou moeten worden verwezen, doch ten onrechte.

O. immers dat, in zooverre zou moeten worden aangenomen dat omtrent de witte fazanten ad. f. 100 en de Argusfazanten voor f. 250 afzonderlijke koopovereenkomsten zijn gesloten, de cumulatie dezer beide vorderingen tot eene rechtsvordering ten gevolge heeft, dat de verwijzing welke ter zake een gedeelte kan worden gevorderd voor de geheele rechtsvordering geldt.

Ad 2um:

O. dat partij Burgers het verzoek tot verwijzing niet ontvankelijk acht, omdat het zou zijn gedaan op een oogenblik, dat er in Antwerpen geen proceduur meer aanhangig was, daar deze reeds d.d. 22 September 1931 (1930? Red.) door een verstekvonnis was beëindigd, doch Burgers zich ten onrechte daarop beroept, omdat door zijn verzet tegen voormeld vonnis diezelfde procedure is voortgezet en dientengevolge geacht moet worden sedert de oorspronkelijke dagvaarding aanhangig te zijn geweest.

O. dat de Rechtbank evenwel gehouden is, om waar het hier de territoire bevoegdheid betreft, ambtshalve na te gaan of de gronden, waarop het Verdrag een onttrekken aan den Nedelrandschen rechter toestaat, inderdaad aanwezig zijn, waartoe bij het onderhavige verzoek te gereeder aanleiding bestond nu volgens partij Burgers op 21 April l.l. te Antwerpen reeds de pleidooien zouden zijn gehouden, zoodat te verwachten viel, dat de zaak aldaar op het oogenblik niet meer aanhangig zoude zijn.

O. nu dat aan de Rechtbank uit een bij den President der Handelsrechtbank ingewonnen ambstbericht is gebleken, dat dit laatste inderdaad het geval is, en dat bij vonnis van 14 Juli l.l. de vordering tot ontbinding der koopovereenkomst te Antwerpen, niet-ontvankelijk is verklaard bij gebreke van voorafgaande ingebrekestelling.

O. dat derhalve het verzoek tot verwijzing moet worden afgewezen.

O. dat er niettemen termen zijn om, waar incidenteel gedaagde aanvankelijk ten onrechte zich tegen verwijzing heeft verzet, de kosten te compenseeren.

Gezien art. 56 Rv.

Recht doende:

Verleent akte, waarvan akte is gevraagd:

Ontzegt incidenteel eischeres haar vordering tot verwijzing naar de Handelsrechtbank te Antwerpen.

Verstaat dat deze zaak wederom ter rolle zal worden afgeroepen van den 29n Oct. 1931:

Compenseert de kosten op het incident gevallen in dier voege dat iedere partij de hare dragt.

Fiscale Kroniek

BEVOEGDHEIDSVOORSCHRIFTEN IN ZAKE BETWISTINGEN BETREFFENDE AANSLAGEN IN DE RECHTSTREEKSCH BELASTINGEN

STELREGEL:

1) De bezwaren tegen de aanslagen in de rechtstreeksche belastingen, gevestigd op grond van de samengeordende wetten op de inkomstenbelasting, dienen aanhangig gemaakt bij den Bestuurder der provincie of der streek, welke den rol uitvoerbaar heeft verklaard (1).

De beslissingen van den Bestuurder zijn vatbaar voor beroep bij het Hof in welks gebied den bestreden aanslag vastgesteld werd. (2)

Tegen de arresten van het Beroepshof kunnen zoowel de belastingsschuldige als het beheer van Finantiën zich in Verbreking voorzien. (3)

2) De bezwaren tegen de aanslagen in de gemeentelijke (4) en provinciale (5) belastingen dienen aanhangig gemaakt bij de Bestendige Deputatie welke in laatsten aanleg (6) uitspraak doet, behoudens voorziening in Verbreking. (7)

AFWIJKING VAN DEN STELREGEL:

Ten einde strijdigheid van beslissingen te voorkomen, wordt door de wet van 9 September 1895 van den algemeenen stelregel van bevoegdheid in zake betwistingen betreffende aanslagen in de rechtstreeksche belastingen formeel afgeweken. Artikel 5 dezer wet bepaalt dat de bestuurder der rechtstreeksche belastingen recht doet op de bezwaarschriften betreffende toepassing der wetten in zake rechtstreeksche belastingen zoowel wat betreft de staatsbelasting als de gemeentelijke en provinciale opcentiemen begrepen in de door hem uitvoerbaar verklaarde rollen.

Gemeentelijke en provinciale opcentiemen zijn resp. gemeentelijke en provinciale belastingen welke voor rekening der gemeenten en provinciën door den Staat worden geind. Daar ze de Staatsbelasting als maatstaf hebben en hun bedrag alzo met het bedrag der staatsbelasting in verhouding staat, beïnvloedt de beslissing betreffende de Staatsbelasting noodzakelijkerwijze het lot der opcentiemen. Bovendien wordt het lot van zekere bijzondere provinciale en gemeentelijke taksen welke op denzelfden grondslag als de staatsbelasting gevestigd zijn (8) eveneens beïnvloed door de beslissing van den bestuurder zoodanig dat, ééns deze beslissing gevallen, de Bestendige Deputatie, welke hiervan kennis krijgt, van ambtswege het bedrag dezer belastingen in overeenstemming brengt met de staatsbelasting. (9)

Deze afwijking van den stelregel vereenvoudigt merklijk de rechtspleging. In beginsel, zou b.v. een aanslag in de grondbelasting, gevestigd op een onrechtmatigen grondslag, aanleiding moeten geven tot een vierdubbel bezwaarschrift:

- 1) Een bezwaarschrift bij den bestuurder tegen de staatsbelasting;
- 2) Een bezwaarschrift bij de Bestendige Deputatie tegen de gemeentelijke opcentiemen;
- 3) Een bezwaarschrift bij de Bestendige Deputatie tegen de provinciale opcentiemen;
- 4) Een bezwaarschrift bij de Bestendige Deputatie tegen de wegenistaks.

In feite volstaat één bezwaarschrift bij den bestuurder, welke uitspraak doet nopens de Staatsbelasting en de gemeentelijke en provinciale opcentiemen. De beslissing van den bestuurder wordt aan de Bestendige Deputatie medegedeeld, welke van ambtswege het bedrag der wegenistaks naar behooren aanpast.

TERUGKEER TOT DEN STELREGEL:

Een arrest van het Verbrekingshof dd. 28 September 1931 (10) trok er onlangs de aandacht op dat het toepassingsveld der uitzonderlijke bepaling van artikel 5 der wet van 9 September 1895 door artikel 21 derzelfde wet impliciter beperkt wordt. Dit laatste artikel bepaalt dat de beslissingen der bestuurders en eventueel der Beroepshoven nopens bezwaarschriften betreffende toepassing der wetten in zake rechtstreeksche belastingen kracht van gewijsde hebben wat betreft de grondslag der rechtstreeksche staatsbelastingen waarop de opcentiemen en andere gemeentelijke en provinciale taksen gevestigd zijn.

De bezwaren betreffende de wettelijkheid of het beloop (percent) der opcentiemen gevestigd ten laste van een bepaald belastingsschuldige, zonder dat de grondslag der staatsbelasting wordt betwist, ontsnappen dus aan de bevoegdheid der bestuurders en dienen onderworpen aan het oordeel der Bestendige Deputatie.

Voorbeeld: Een Naamlooze Vennootschap, waarvan de maatschappelijke zetel en het Hoofdkantoor gevestigd zijn in een bepaalde gemeente, houdt staande dat een andere gemeente, waar ze een bijkantoor bezit, niet gerechtigd zou zijn opcentiemen te vestigen op de bedrijfsbelasting ten haren laste door den staat geheven. De vraag stelt zich welk in dit geval het beloop der toe te passen opcentiemen kan wezen. Dat der gemeente van het hoofdkantoor of dat der gemeente van het bijkantoor?

Daar de grondslag der staatsbelasting hier niet ter sprake komt, hoeft, luidens het besproken arrest, gezegd bezwaar, overeenkomstig den algemeenen stelregel, onderworpen te worden aan de Bestendige Deputatie. Wat ook in onderhavig geval de beslissing der Bestendige Deputatie weze, de grondslag der staatsbelasting blijft onaangetast. Hier bestaat dus niet de minste vrees van strijdigheid tusschen de beslissingen welke betreffende den grondslag der belasting zouden kunnen getroffen worden, eenerzijds door den bestuurder en eventueel door het Beroepshof ten opzichte van den Staat, anderzijds door de Bestendige Deputatie ten opzichte van de gemeente.

Het besproken arrest past weliswaar de wettelijke bepalingen nauwgezet toe, doch zal noodzakelijk aanleiding geven tot administratieve verwikkelingen. Indien de Bestendige Deputatie in bepaalde gevallen bevoegd wordt verklaard ontheffing of vermindering van opcentiemen, ten laste van een bepaald belastingsschuldige door den staat gevestigd, toe te staan, zou ze logisch dienen gemachtigd te worden ter dekking dier ontheffing of vermindering mandaten uit te geven betaalbaar bij de staatsontvangers. Wettelijk is daartoe de Bestendige Deputatie niet gemachtigd. De staatsontvangers zouden overigens zulke mandaten niet in ontvangst nemen. Enkel een wettelijke tusschenkomst zal den toestand, door het besproken arrest geschapen, kunnen opklaren.

Mter Frans DAESELEIRE.

- (1) Art. 61 § 3 der samengeordende wetten op de inkomstenbelastingen.
- (2) Art. 66 derzelfde wetten.
- (3) Art. 67 derzelfde wetten.
- (4) Art. 136 der gemeentewet.
- (5) Art. 1 der wet van 22 Juni 1865.
- (6) Beroep is slechts mogelijk wat betreft belastingen met het patentrecht gelijkgesteld (art. 1 der wet van 22 Juni 1877) en belastingen gevestigd ten laste van Naamlooze Vennootschappen of commanditaire vennootschappen op aandeelen. (art. 14 der wet van 22 Juni 1877). De eerste dezer uitzonderingen schijnt betwistbaar.
- (7) Volledigheidshalve weze aangestipt dat de betwistingen betreffende de geldigheid der akten van vervolging en uitvoering tot de bevoegdheid der gewone Rechtbanken behooren.
- (8) Art. 83 § 3 der samengeordende wetten op de inkomstenbelastingen: wegenistaks en bijzondere gemeentelijke taks op de aan de bron weerhouden loonen, wedden en pensioenen.
- (9) Art. 21 tweede lid, der wet van 6 September 1895.
- (10) B. J. 1931 blz. 578.

Wetgeving

Het Staatsblad van 20 November bevat het hieronderstaand Koninklijk Besluit met de teksten van de officieele vertaling der wetten op de rechterlijke inrichting.

Het is ons een groot genoegen vast te stellen dat de activiteit der Commissie tot vertaling onzer wetteksten niet verflauwt en dat wij, dank zij hare werkzaamheid, thans de officieele vertaling bezitten van de zoo gewichtige wetten op de rechterlijke inrichting.

De volgende week zal ons blad als hoofdartikel eene bijdrage drukken van de hand van Professor Niko Gunzburg, lid van bedoelde commissie, die ons nauwkeurig zal inlichten over hetgeen er reeds gedaan werd en hetgeen de leden der commissie binnenkort hopen te verwezenlijken.

WETTEN BETREFFENDE DE RECHTERLIJKE INRICHTING NEDERLANDSCHE TEKST

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op het koninklijk besluit van 18 September 1923, waarbij een commissie is aangesteld met opdracht de bepalingen van

de Grondwet, de wetboeken, de wetten en de gebruikelijke besluiten waarvan geen officieele tekst in de Vlaamsche taal werd bekendgemaakt, in die taal te vertalen;

Gezien de door bedoelde commissie voorgelegde ontwerpen houdende vertaling in de Vlaamsche taal van de volgende bepalingen:

Wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting;

Keizerlijk decreet van 14 December 1810 tot regeling van de uitoefening van het beroep van advocaat en van de tucht in de balie;

Koninklijk besluit van 5 Augustus 1836 tot regeling van het beroep van advocaat en van de tucht in de balie;

Wet van 15 Mei 1838 op de jury;

Wat van 1 Mei 1849 op de rechtbanken van eenvoudige en van correctionele politie;

Wet van 25 Juli 1867 betreffende de ontslagverleening aan de magistraten;

Wet van 4 October 1867 op de verzachtende omstandigheden, gewijzigd door de wetten van 26 December 1881 en van 4 September 1891, en opnieuw gewijzigd door de wet van 23 Augustus 1919;

Wet van 10 Januari 1891 betreffende de pleidooien bij de rechtbanken van eersten aanleg;

Op voorstel van Onze in Raad vereenigde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. De ontwerpen van vertaling van de hierboven vermelde bepalingen, voorgelegd door de bij Ons besluit van 18 September 1923 aangestelde commissie, en waarvan de tekst bij dit besluit gaat, zijn aangenomen.

Die vertaling alleen zal worden gebruikt voor het onderwijs in de Rijksuniversiteiten en voor het opmaken van alle openbare akten uitgaande van de wettelijk gestelde machten.

Art. 2. Om de moeilijkheden op te lossen, die omtrent de beteekenis van een bepaling mochten oprijzen, geldt alleen, behalve voor de sinds 18 April 1898 herziene artikelen, de Fransche tekst van bedoelde wet.

Art. 3. Onze Ministers zijn, ieder wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 31n October 1931.

Nederlandsche Advokaten-Vereeniging

Op Zaterdag 21 November heeft te Utrecht de algemeene vergadering plaats gehad der Nederlandsche Advocaten-Vereeniging. De vergadering was voorgezeten door Mter J. H. Telders en werd bijgewoond door den Minister Van Justitie Mter Donner.

Onze confraters hebben gelegenheid gehad Mter Telders te leeren kennen tijdens de laatste vergadering van het Verbond der Belgische Advocaten te Antwerpen waar hij de hoofdafgevaardigde was van de Nederlandsche Advocaten-Vereeniging. Wij hebben nog in het geheugen de hartelijke woorden welke hij in zijne tafelrede tot ons heeft gericht en het tooneel waarbij Minister Crockaert- oud-stafhouder der Brusselsche balie, aan Mter Telders als Nederlandsch afgevaardigde de acolade gaf, leeft nog frisch in onze herinnering.

Op de vergadering der Nederlandsche Advocaten-Vereeniging heeft Mter Telders eene merkwaaardige redevoering uitgesproken om de aansluiting van Nederland bij het Internationaal Verbond der Advocaten te rechtvaardigen.

Wij drukken hieronder het verslag af van deze rede zooals het voorkomt in de «Nieuwe Rotterdamsche Courant» van Zondag 22 November (ochtendblad).

REDE VAN DEN VOORZITTER MR J. H. TELDERS

In zijn openingswoord wijst de voorzitter der vereeniging op het toetreden van Nederland tot de internationale organisatie van advocaten.

Hij zegt hieromtrent het volgende:

«In 1927 werd de Union Internationale des Avocats opgericht.

In 1928 werd een observateur namens onze vereeniging naar Parijs gezonden.

In 1929 besloot onze vereeniging toe te treden tot de Union, nadat gebleken was, dat deze inderdaad een algemeen internationaal karakter zou dragen. Vervolgens werden de congressen te Brussel in 1929, te Parijs in 1930 en te Luxemburg in 1931 bijgewoond door een delegatie onzer vereeniging.

Het schijnt in den aard van ons volk te liggen om in dergelijke gevallen niet met een juichend optimisme van wal te steken, maar ik kan u verzekeren, dat de belangstelling van alle gedelegeerden, die deze congressen hebben bijgewoond, voortdurend gestegen is, en zich thans een vaste overtuiging heeft gevormd, dat de werkzaamheden van de Union Internationale des Avocats van beteekenis zijn, en dat van haar een invloed ten goede uitgaat.

Uit haar werkzaamheden doe ik slechts enkele grepen:

Voor het congres te Brussel in 1929 is een questionnaire aan alle landen bericht, betreffende de wettelijke voorschriften en gebruiken, die het beroep van advocaat beheerschen. Deze questionnaire is vrijwel door alle landen beantwoord, dezerzijds o.a. met bijvoeging van een Fransche vertaling van Reglement III en van de Eere-regelen, door de commissie uit onze vereniging des tijds samengesteld.

Dan werden er talrijke vragen gesteld over de voorbereidende studie, over specialiseering van het beroep, over de rechtspraak in de balie en de honoreering, den maatschappelijken stand der advocaten enz., enz.

En op die wijze is een materiaal bijeengekomen, dat in deze stof geheel uniek mag heeten. Het wordt door een commissie geordend en bewerkt en waarschijnlijk is het resultaat van dezen arbeid in 1932 te wachten.

Op het congres te Parijs in 1930 werden rapporten uitgebracht en behandeld over het statuut van internationale verenigingen, waaronder ook de Union behoort, en het congres was van oordeel, dat zulke verenigingen niet in nationale wetgevingen, doch in eene regeling bij internationale tractaten haren grondslag behooren te vinden; verschillende oplossingen der vraag werden aan de hand gedaan. Hier wordt gebruik gemaakt van den arbeid van mannen als Politis en Appleton, van mannen van betekenis gesproken.

Dan werd behandeld de wenschelijkheid van gemengde internationale gerechten voor de behandeling van geschillen van handelsrechtelijken aard. Besproken werd in het strafrecht meer aandacht te schenken aan handelingen, welke de internationale betrekkingen dreigen te verstoren; de gedachte, daarvoor een internationalen strafrechter in het leven te roepen, werd met name door de Nederlandsche delegatie bestreden en verworpen.

Voorts werd het onderwerp van het pensioen van den advocaat behandeld en op dit punt werd een studie-commissie benoemd.

In Luxemburg in 1931 werden o.a. het recht van verdediging in alle strafzaken besproken, de strafbaarstelling van provocatie tot oorlog, wederom de internationale gemengde handelsrechtbank. Er werd een uitvoerig rapport uitgebracht over caisses de retraite, pensioen, verzekering, enz.; de enquête over hetgeen op dit punt door verschillende landen reeds is bereikt, zal worden voortgezet.

Een rapport werd uitgebracht over het uitzetten van vreemdelingen; over het pleiten van vreemde advocaten.

Ten opzichte van menig onderwerp werden wenschen van het congres geformuleerd; sommige daarvan in te zenden aan den Volkenbond; andere aan verschillende regeeringen, en over talrijke opkomende vragen zal het oordeel ingewonnen worden van ad hoc benoemde commissies, die weer in een volgend congres hare rapporten dienvolgent zullen indienen.

In één woord: Er wordt gewerkt; er wordt alom getast en getoetst, of, vooral ten aanzien van ons beroep, regelingen en gewoonten bestaan, gesteund door een algemeene overtuiging, en het is voor ieder land van groote betekenis om na te gaan of niet elders voorschriften of gebruiken heerschen, waardoor het belang der balie beter gediend wordt dan in het eigen land.

Om één voorbeeld te noemen: Het is voor de Nederlandsche delegatie verrassend geweest, dat in eenige landen met kracht en met aanvankelijk resultaat regelingen worden beproefd over pensioen van den advocaat, en het zal zeker van groot belang zijn, kennis te mogen nemen, waarschijnlijk in 1932, van het resultaat van een nauwgezette enquête, waarvoor helaas Nederland geen materiaal had bij te brengen.

Op het gebied van het internationale recht, pleegt Nederland dank zij zijn geschiedenis en zijn groote mannen uit het verleden, dank zij ook den voortreffelijken juristen, die hier te lande hun aandacht aan internationale regeling op het gebied des rechts hebben gewijd, een gezaghebbende stem te doen hooren.

Een Nederlandsche delegatie mocht in de Union niet worden gemist.

En als ik daarstraks sprak van goeden invloed, die van een dergelijk congres uitgaat, dan zou ik u willen wijzen op het merkwaardige gezelschap, dat zich bij die congressen tezamen bevindt.

Congres moet hier aldus worden opgevat, dat de aangesloten landen een delegatie van ten hoogste vijf personen zenden; enkele landen een observateur; en zoo vindt men hier bijeen de delegaties van twintig à dertig landen, de Fransche en Belgische delegaties aan één tafel met de Duitsche en Oostenrijksche; men treft een Engelschen, een Amerikaanschen en een Japanschen observateur aan, en dezen allen zoeken naar hetgeen vereenigt, en zetten telkenmale gezamenlijk hun schouders onder één last.

Hier worden in den geest de landsgrenzen weggedacht, en men arbeid voor één doel.

En als men dan bedenkt, dat al die mannen, die hier hunne krachten bijeenvoegen, advocaten zijn, dan kan daaraan betekenis niet worden ontzegd.

Laat ons toch nooit vergeten, dat over de geheele wereld de advocaat die eigenaardige figuur is, die na de best verkrijgbare opleiding zijn leven verdeelt tusschen de wetenschap en de praktijk van het maatschappelijk leven. Zeker, aan die tweeledigheid der taak zijn groote gevaren verbonden, maar door ons op tweeërlei gebied te bewegen, hoeden wij ons eenerzijds tegen eene opportunistische praktijk, waarin groote beginselen van wetenschap verwaarloosd worden, anderzijds tegen eene theoretische richting, welke met de eischen van de maatschappij en van het leven geen rekening houdt.

Als zulk mannen uit alle deelen der wereld samenkomen, zoals de oud-deken van Parijs, Cuillaumin, het uitdrukte, als hommes de bonne volonté, dan meen ik te mogen spreken van een invloed ten goede.

Stel, dat op ieder gebied van wetenschap, kunst, van handel en verkeer op die wijze mannen van betekenis samenkomen, die zich gewennen om de vraagstukken, die hun belang inboezemen, te onderzoeken en te beoordeelen — de landsgrenzen weggedacht — dan zullen even zoovele kernen ontstaan van samenwerking en broederschap, waaruit straks phalanxen zullen worden gevormd tot verdediging van recht en orde.

Iederen stap tot internationale samenwerking in dezen zin beschouw ik als een stap in de goede richting, al is de gang traag, de weg lang en al

zal misschien somwijlen de tocht door evenementen worden onderbroken.

Wij weten uit de historie dat, indien een nieuwe geest zich baanbreekt, jaren, soms eeuwen verlopen vóór hij geacht kan worden gemeengoed te zijn tijdsverloop, waarbij onze eigen levensjaren niet in tel komen, maar dit mag niemand weerhouden om, waar hij ziet arbeiden tot een doel, dat hem verheven voorkomt, zich, zij het met uiterst bescheiden krachten, bij dien arbeid aan te sluiten.

Het is mogelijk, dat reeds voor het jaar 1932 de Union Internationale aan Nederland gastvrijheid zal vragen voor het dan te houden congres.

Mocht ons een verzoek daartoe bereiken, dan hoop en verwacht ik, dat men de komst van dit congres zal beschouwen als eene eer en een voorrecht en dat de Nederlandsche balie met vreugde tot eene gepaste ontvangst zal medewerken.

Ik stel mij voor, dat bij die ontvangst iedere Nederlandsche advocaat in de gelegenheid moet zijn om in kennis te komen met de mannen van groote betekenis in ons beroep, die de buitenlandsche balies en hare organisaties vertegenwoordigen.

Moge ik hiermede het inzicht hebben gewekt of versterkt, dat onze vereniging, zich mede bewegende op internationaal gebied, goed werk doet. »

Necrologie

Overlijden van den heer
ALEXANDER DIERCXSENS
eerevoorzitter der Rechtbank van eersten aanleg te Turnhout

Op Dinsdag 24 November laatstleden had, te Turnhout, de plechtige uitvaart plaats van den Heer Alexander Diercxsens, eerevoorzitter der Rechtbank van eersten aanleg, ontslapen in den hoogen ouderdom van 93 jaar, na een rust van meer dan 23 jaar.

Eene talrijke menigte woonde de droevige plechtigheid bij.

Vier lijkredenen werden uitgesproken ten sterfhuizen: in naam der Rechtbank, daar den heer Van der Hove d'Ertsenryck, voorzitter en den heer Caron, procureur des Konings; in naam der Balie, door Mter Spanoghe; in naam der Bestuurlijke Commissie der Strafinrichting te Mersplas en der Gevangenis te Turnhout, door Dr Goffin.

M. Alexander Diercxsens, was geboren te Herenthals, op 20 Juli 1838. Na zijn stage van advocaat volbracht te hebben aan het Beroepshof van Brussel, werd hij op 8 Juli 1865, door Leopold I, rechter benoemd te Turnhout. In 1868, werd hij onderzoeksrechter, en, toen in December 1876, voorzitter L. Boone de ouderdomsgrens bereikt had, werd Alexander Diercxsens in April 1877, voorzitter benoemd. Hij bekleedde zijn ambt gedurende meer dan 31 jaar: een feit dat wellicht eenig is in de geschiedenis onzer magistratuur.

Op 26 Juli 1878 werd hij lid der Bestuurlijke Commissie van de Strafinrichting te Mersplas en van de Gevangenis te Turnhout, en, sedert 1882, gedurende meer dan 49 jaar, was hij voorzitter van die besturen.

In al zijn verschillende ambten, onderscheidde hij zich als een rechtschapen en schrander magistraat, en, in de hoogste maat bezat hij de reine onpartijdigheid, die de hoofdeugd moet zijn van den waren rechter.

Hij was ten volle bewust van de verhevenheid van het ambt dat hij met zooveel waardigheid bekleedde: zijn edele levenswandel boezemde eerbied in en vertrouwen bij diegenen wier geschillen hij moest slechten en zijn vonnissen, die de vrucht waren eener grondige rechtskennis, werden dikwijls in de verzamelingen vermeld.

Was hij een beproefde raadsman en tevens een trouwe vriend voor zijne kollegas, ook onderhield hij de hartelijkste betrekkingen met de leden der balie, die nooit zijne welwillendheid en zijne voorkomendheid zullen vergeten.

Tot eenen ouderdom gekomen, die men slechts zelden bereikt, had hij, in zijne gevorderde dagen, de begaafdheid van zijn hoog ontwikkelde geest volkomen behouden. Mocht onze duurzame eerevoorzitter, bij zijn laatste uur, in der waarheid verklaren, dat hij, in den loop van zijn edel bestaan, al zijne plichten tegenover de maatschappij vervuld had, dan mocht hij ook de Eeuwige Vrede ingaan, naar de woorden van den Psalmist: « Hij » die de wegen der rechtschapenheid bewandelt » en rechtvaardigheid uitoefent, o Heer, zal in » Uw huis wonen! »

L. B.

Mr LOUIS HUYBRECHTS

Wanneer vóór enkele maanden onze vereerde en sympathieke confrater Mter Louis Huybrechts, oud stadhoud der Antwerpsche Balie, overleed, bestond het « Rechtskundig Weekblad » nog niet. Wij waren dus niet in de gelegenheid aan de nagedachtenis van den afgestorvene eene passende hulde te brengen.

Al de Antwerpsche confraters zullen zich herinneren op welke diepgevoelde wijze de Heer Raymond Moreels, onder-Voorzitter der Rechtbank van Eersten Aanleg, die tijdens de vacante het voorzitterschap waarnam, de rouwhulde gebracht heeft aan den betreunden afgestorvene.

Het was de eerste maal dat door de Antwerpsche magistratuur de rouwhulde aan een overleden advocaat in het Nederlandsch werd uitgesproken. Wij zijn zoo gelukkig den tekst te hebben kunnen bemachtigen van de rede welke door den Heer Voorzitter Moreels uitgesproken werd en al zijn er ook sindsdien 4 maanden verlopen, toch houden wij er aan deze rede in het « Rechtskundig Weekblad » te publiceren.

Het is ons tevens plicht den Heer Moreels te bedanken omdat hij voor het eerst met een ingewortelde traditie heeft gebroken en aan de nagedachtenis van een groot Vlaamsch advocaat, zoals Mter Louis Huybrechts, in zijn eigen taal heeft hulde gebracht.

Hieronder volgt de rede van den Heer Moreels:

Mijne Heeren,

Uit eerbied voor de zuivere en gematigde taal-begerte van den overledene, van den grooten Antwerpschen Advokaat welke Mter Louis Huy-

brechts was, voelen wij ons bijzonder geneigd de lofrede in de Vlaamsche taal te houden.

Geboortig van Mechelen, had Mter Huybrechts weldra in onze stad burgerrecht verworven en een uitgebreide bekendheid genoten.

Nauwelijks had hij de Hoogeschool verlaten, in het jaar 1885, of hij voegde zich bij de stichters der Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen, waarvan hij steeds een der meest overtuigde, wij meenen redelijk overtuigde, en voorzeker een der lustigste en grappigste, een dr geestrijkste leden bleef; ook had hij zekere bijzondere en gansch persoonlijke bekwaamheden, die hem bij feestvieringen, zooals bijvoorbeeld in 1905, van het twintigjarig bestaan der Vlaamsche Conferentie, tot eerste lid van feestcomiteiten deden verkiezen.

* * *

Maar zijn algemeene beroepsbegaafdheden waren oneindig meer opmerkenwaardig, en verdienen den grootsten lof.

Tot zeventigjarigen ouderdom, niettegenstaande de folteringen welke eene plagende ziekte hem bij dag en bij nacht gedurende meer dan een jaar, op het einde zijner loopbaan had doen doorstaan, had hij steeds dezelfde rechte, verhevene en breede gestalte behouden.

Altijd moedig! Met uitgestrekte of gekruiste, met schommelende of slingerende armen, legde hij zijne volstrekte overtuiging op.

Met luide, heldere en onvermoeibare stem, legde hij zijne zienswijze uit, en drong aan, zoo lang... zoo fel!

Zijne zuivere blauwe oogen ten hemel gericht, straalden en smeekten zoo scheen het, de hulp en de bescherming des hemels af, voor de rechtvaardigste, de deugdzzaamste zaak die men zich maar kon inbeelden!

Maar... werd bij toeval de zaak zoo niet opgenomen, wel innerlijk gemjammer, welke oneindige verwijten... tegen zich zelve!

In de uitoefening van zijn beroep, was zijne « cura » boven alle mate, en, vergeef ons de woordspeling, die « cura » was zijne eenigste keur!

En toch stonden het blijgeestig karakter en de diepste goedheid te lezen op dit krachtig gelaat, dat de meeste van ons bijna onveranderd hebben gekend, met blonde lokken rond het breed en kaal hoofd, en blonde kroeselige bakkebaarden; zoo hebben wij hem vroeger altijd gekend, als het echt modelbeeld van den Advokaat, dat alzoo gedrukt zal blijven in onze dierbaarste beroepsherinneringen.

* * *

Van eerstaf wist Mter Louis Huybrechts zich te onderscheiden door zijne natuurlijke begaafdheden van spreker voor de vuist, door zijne algemeene en doorgrondige gerechtelijke kennis, door de oprechtheid van zijn karakter, door zijne rechtschapene, rondborstige strijdzucht, zijne fier onafhankelijkheid!

Ook werd hij in 1907, op 45 jarigen ouderdom, verkozen tot stadhoud der Balie van Antwerpen, en reeds vóór dien tijd, en nadien nog verschillende malen, tot lid van den Tuchtraad.

Bij gelegenheid nam hij zendingen van scheidsrechter of van dwangbeheerder aan; dikwijls liet hij zich in de rechtbank aannemen als bijzitter, en streed dan ijverig voor de overtuigingen die hij zich over de bepleite zaken had gevormd, dank aan zijne ervaringswijsheid van het menschedom, welke aan ons, de leden der rechtbank, in boetstraffelijke zaken zoo onschatbaar was als in burgerlijke zaken, zijne volkomene kennis van het burgerlijk recht en van de rechtspleging.

* * *

Niet alleen ten Gerechtshove, maar ook in zijne talrijke nu zoo diep beproefde familie, en — oprecht geloovig zijnde — ook in de kerkfabriek zijner parochie en in verschillende werken, heeft hij ongetwijfeld het voorbeeld gegeven van onvermoeibare wakkerheid en van onbegrensde goedheid.

* * *

En wanneer de dood naderde, wanneer stervende en overblijvenden zich voor de laatste malen in stille zielewee aanschouwden, welk allerschoonste vertroosting in de innerlijke herinnering van gansch een leven besteed aan het werk en aan de beoefening van alle deugden! Welke ontdekking der hemelsche belooningen voor den stervende! Welk overlevend voorbeeld voor de overblijvenden!

* * *

In naam der rechtbank van Isten aanleg betuigen wij aan de familie van Mter Louis Huybrechts en aan de Balie van Antwerpen, en bijzonderlijk aan Mter Baeté, onze diep gevoelde deelneming.

Mededeelingen

Naar aanleiding van het artikel van Mter Vlietnick betreffende « Eene leemte in onze rechtstaal » ontvingen wij beide onderstaande mededeelingen:

JUSTICIABLE — BERECHTELING

Het blijkt wel onnoodig een woord met de geijkte beteekenis van « zieke die de genademiddelen der Kerk komt te ontvangen » uit De Bo's West-Vlaamsch Idioticon op te diepen om hetzelfde in een geheel anderen zin in de rechtstaal binnen te loodsen.

En om zulks te vermijden moet men zijnen toevlucht niet nemen tot eenige omschrijving, noch, zooals Dr Grootaers in zijn nieuw Woordenboek, het woord aan het Fransch ontleenen: « Justiciablen ».

Onze taal bezit eene uitdrukking die duidelijk het begrip van onderwerping aan eene rechtsmacht weergeeft: « rechtsonderhoorige », door Professor Bellefroid in de jongste uitgaaf van den « Dictionnaire Français-Néerlandais des termes de droit » aangeduid; vroeger « rechtshoorige », « rechtsplichtige », door den Noordnederlandschen taalkundige François Halma (1653-1722) gebruikt en, naar die bron, ook in het woordenboek van Sleetx en Van de Velde aangehaald.

L. VAN WINCKEL
Rechter in de Rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde.

* * *

Achtbare Redactie,

Naar aanleiding van de bijdrage van Mter Ed. Vlietnick in uw nummer van 22 November 1931 onder de hoofding « Een Leemte in onze Rechtstaal », en om alle verdere verwarring te voorkomen, wil ik uwe welwillende aandacht roepen op het feit dat wij reeds te veel uitdrukkingen bezitten om het fransche « justiciable » in zijne beide, en ten andere zeer nauw verwante zinnen te vertolken.

Het echte nederlandsch woord is, of liever was « dingplichtig ».

Vergelijk GELRESCH RECHTEN des RVRE-MVNDTSCHEN QVARTIERS, gedrukt bij Iohan Hompes tot RVREMVNDT in 1620, bladzijde 313:

« Als d'Aenlegger oft Verweerder onder t'Ge- » richt, daer sie dingplichtich syn, niet » en is geseten, soe magh der geene die aldaer » woenachtich is versuecken dat d'ander aldaer » sal kieson domicilie oft Woenplaetse, om aldaer » alle daeginge ende weten te mogen doen, al oft » sie aldaer woenachtich ende tegenwordich wae- » ren, ende dat die deselue crachte sullen hebben » oft die aan hunne persoone waeren gedaen ».

En voor wie deze bewoording te ouderwetsch vindt, is er nog eene ruime keuze te doen:

Het Algemeen Woordenboek van Prof. Vercoullie geeft: « Justiciable: rechtsplichtig ».

Dezelfde vertaling, benevens twee andere (« onderhoorige », en « onderworpen aan eene rechtbank » voor: « justiciable d'un tribunal »), gaf reeds in 1897 het Dictionnaire van Prof. Bellefroid.

Geen een dezer termen schijnt echter bijval te hebben genoten, want Pater Brouwers (Het Juiste Woord, n° 933) kent enkel « justiciablen ».

In alle geval heeft dit woord meer kans van algemeen en door de dagelijkse praktijk aangenomen te worden, dan de pasgeborene « tweeling »: « berechtbaar-berechting », die ons dadelijk aan de Laatste Sacramenten doet denken. Aldus Prof. Van Dievoet in Rechtskundig Tijdschrift, 1929, 640: « berecht » wordt in Brabant niet de misdadiger, maar de zieke in stervensgevaar.

En indien er nog nieuwe woorden moeten gesmeed worden, of uit het Duitsch overgebracht, dan stel ik u voor: « gerechtszaat » (Gerichtssatz), « gerechtsonderdaan » (Gerichtsunterthan), « gerechtsdwangig » (Gerichtszwangig), zonder te spreken van « gerechtsverwant » (Gerichtsverwandte=sujet d'un même tribunal).

J. INDEKEU
Advokaat te Tongeren.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Gent

De Vlaamsche Conferentie der Balie van Gent houdt hare plechtige openingszitting op Zaterdag 12 December aanstaande om 4 uur in de gehoorzaal der eerste kamer van het Hof van Beroep ten Gerechtshove te Gent. Op de dagorde staan de volgende punten vermeld:

- Openingswoord door den Voorzitter: Mr. Van de Velde.
- Redevoering door Mr. Lammertijn, die als onderwerp gekozen heeft: « Eenige hervormingen op gebied van rechterlijke inrichting en burgerlijke rechtspleging ».
- Aanspraak door Mr. De Cnyf, Stokhouder der Balie te Gent.

Om 7 uur 's avonds wordt er een feestmaal opgediend in de ontvangstzaal van het huis « Flamme », Brabantdam.

* * *

DE MOTIE DER CONFERENCE DU JEUNE BARREAU TE BRUSSEL

Met zeer veel belangstelling hebben onze Vlaamsche confraters kennis genomen van de motie die gestemd is geworden op de algemeene vergadering der Conférence du Jeune Barreau te Brussel, in hare algemeene vergadering van 12 November. Deze dagorde was voorgesteld door Mr. Paul Struyte en zij werd gewijzigd op voorstel van Mr. Mussche.

Het is onbetwistbaar dat er zeer gezonde beginselen aan de basis van deze motie liggen.

De Conférence du Jeune Barreau neemt aan dat de rechtvaardigheid eischt dat een volstrekt gelijk systeem toegepast worde, zoowel in het Vlaamsch als in het Waalsch gedeelte van het land.

Er wordt verder vastgesteld dat de volledige vervlaamsching van het rechtsweten en van de proceduur in de Vlaamsche streken logisch en noodzakelijk is. De Conférence du Jeune Barreau plaatst zich dus op het standpunt dat tegenwoordig door niemand meer betwist wordt van de noodzakelijke en volstrekte eentaligheid van Vlaanderen.

Deze beginselverklaring doet ons het allergrootste genoegen en toont ons aan dat wij ook met Brussel tot overeenkomst zullen komen voor wat de principen betreft.

Hetgeen onze confraters van de Jeune Barreau der hoofdstad vooral heeft beziggehouden is het regelen der overgangsmaatregelen. Ook van Vlaamsche zijde wordt algemeen de noodzakelijkheid van overgangsmaatregelen erkend. Dat op dit punt thans reeds een algemeene overeenkomst zou te vinden zijn was natuurlijk niet waarschijnlijk. Zulks neemt niets weg van het feit dat onze Fransche confraters uit Brussel het beginsel, dat door de Vlaamsche advocaten wordt verdedigd, volkomen bijtreden.

Wanneer men de dagorde der Conférence du Jeune Barreau vergelijkt met diegene die enkele maanden te voren aangenomen werd door het Verbond der Belgische advocaten, is men gelukkig vast te stellen welk goed eind wegs naar de goede oplossing reeds werd afgelegd.

Het is ons niet onbekend dat onze confrater Mr. Paul Struyte, voor wat betreft de verwezenlijking van een gezonde uitkomst, te Brussel zeer prijzenswaardig werk heeft verricht.

Het « Rechtskundig Weekblad » brengt volgaarne een openlijke hulde aan zijn streven.

Uitgever: Drukk. « Mercurius »

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.95